

Nanebevzetí Elijáše a povýšení Eliši

Převod materiálu

Tomáš Trusina

Pořadí v lekci

22

Téma

Nanebevzetí jako Boží dvojtečka za příběhem věrného svádka

Cíl

- Děláte si uvědomí význam Elijáše jako svádka, který ztělesňuje druhou část Starého zákona — Proroky.
 - Děláte porozumí nanebevzetí jako události uzavírající z Božího rozhodnutí svádectví určitého svádka.
 - Děláte se zapojí do přebírání a pokračování tohoto svědeckého odkazu.
-

Pro učitele

Biblický text: 2Kr 2,1–15

Výkladové poznámky

- **Nanebevzetí:** „I stalo se, když si bral Hospodin Elijáše k sobě,“ stojí v záhlaví 2Kr 2,1nn, a upozorňuje tak na základní rozměry následujícího příběhu a zároveň posluchači nabízí perspektivu, jak příběh íst. „Nanebevzetí“ je Boží akce. Tím, že bere Elijáše k sobě, přiznává se k jeho celoživotnímu zápasu. Od svého lidu Eliáš žádnou medaili za zásluhy nedostal. Představoval provokatéra, pivandrovalce, kterého král označil za nepřítel národa a jehož Jezabel hledla násilím umlet. Nicméně, Hospodinovo dílo uprostřed Izraele (i světa okolo) se odvíjelo na uzouké stezce Eliášovy věrné služby. Na znamení, že to byla služba jedinečného svádka a že toto dílo je v téhle chvíli ukončeno, si ho bere Hospodin k sobě.
- **Kudy a kam jdou?** Nebudeme s dťmi jezdit prstem po mapě, ale jako posluchači příběhu si máme připomenout: co místo, to jedno důležité vyprávění. V **Gilgálu** stál památník, který připomínal vstup Izraele do zaslíbené země; v **Bét-El** stála podle 1. a 2. Královské opakovaně kritizovaná svatyně se zlatým teletem; **Jericho** porazil Jozue (ale podle 1Kr 16 tam za Achabovy vlády obnovili místo tím nejvíc modlářským způsobem) a Jordán se před Izraelem **zastavil a rozevřel**, když končilo jejich putování do zaslíbené země. Eliáš následován Elišou vlastně procházejí příběhy Předních proroků pozpátku až tam, kde to začalo: k Jordánu. A rozevřeným Jordánem odchází do pouště, kde zaznělo poselství Deuteronomia, podle nějž tam někde v poušti, na druhém břehu řeky, skončil své poslání Mojžíš. (Dt 34)

Mojžíš i Eliáš zápasili uprostřed jeho lidu (i světa okolo) o jeho cestu, i když by to leckdo jiný už dávno vzdal. A tak, když byli na konci, vzal si je Hospodin k sobě. A z Eliášových příběhů se stal tím pádem další právoplatný kus příběhu o Bohu a člověku. Takto na tyto starozákonné motivy navazuje i evangelista svým vyprávěním o Ježíši na hoře Proměnění: když se setkává s Mojžíšem a Eliášem, jako by si podávaly ruku Tóra a Proroci a Evangelium (L 9,28nn).

- **Elišovo trojí „Neopustím tě“** se v kontextu příběhu jeví dvojnásobně: Jako prorocký uředník svého prorockého mistra věrně následuje na jeho cestě, i když je to cesta do „hospodinovského neznáma“. Na

druhou stranu ví, co se chystá, a tak jeho následování můžeme vyložit i jako obavu zřít sám a převzít svédeckou odpovědnost. Na znamení, že se má ujmout elijášovského úkolu, si smí říct o prorockého ducha a dostává se mu „povzdech“.

- **Požádej — Dostaneš!** (2,9n) Nanebevzetí neznamena, že Hospodin opouští své dílo, ani že zmlkne hlas své. Spíše než tebe za uzavřeným příběhem představuje dvojteku: Od toho, který ukončil svou misi, smí věrný učeník hodit očekávat.
- **Jméno Eliša** znamená Můj Bůh je spása. Jeho postava bude v konkrétních situacích zpřítomňovat právě tohle krédo.
- **Eliša jako hlavní postava** vystupuje v příbězích 2. Královské, od 2. po 13. kapitolu (úlohy 23–26 letošního cyklu). Opakovaně je titulován jako „muž Boží“, tj. svědek, skrze nějž přebývá Duch Hospodinův jako duch života, záchrany, nových možností, uzdravení — ale též jako moc hájící Hospodinovu svatost a jedinečnost. Dokončuje Eliášovo poslání pomazat Jehúa a Chazaele (tyto příběhy nejsou zařazeny v našich vyprávěních). Významu jeho role porozumíme, když mu porozumíme jako **jedinému zjevení Hospodinovu** — pro Boží lid i pro pohanské národy okolo (zastupované zejména Aramejci). Domácí i cizí mají poznat a vyznat, že „v Izraeli je prorok“ (2Kr 5–6) — a jenom zde přebývá jediný „opravdový Bůh“ (2Kr 5,8.15).
- Charakteristickým rysem jednotlivých příběhů bývá, že **jediný Eliša v nich mívá jméno** (i král v Samarii bývá anonymní). Vyprávě tak podtrhuje motiv, že právě v něm a nikom jiném je blízkost záchrany. Katechetovi se tu nabízí široká paleta příležitostí a rolí, jak se s dětskými posluchači můžeme mezi anonymní aktéry děje i zamíchat.
- Oproti Eliášovým příběhům se daleko víc ocitáme v **žánru legendy** — vyprávě bez rozpaků pracuje s motivy různých divotvorných činů (vize nanebevzetí, léčení vody, klatba, rozmnožení oleje, vzkříšení mládence, nasycení zástupů, uzdravení od malomocenství, oslepení nepřátelského vojska aj.) K tomuto žánru je třeba přistupovat s citem pro jeho záměr, totiž nebulvarizovat zázraky jako lákadlo pro davy nebo laciné přesvědčování k uvěření, ale sledovat základní svědeckou linii: Eliša svým jménem ztělesňuje blízkost spásy pro lid Boží i pro zástupce okolního pohanského světa v dobách hladu, válečného rozvratu, beznaděje a obecného zpohanštění. Jsou to tak trochu „pohádky pro dospělé“, dosvědčující ovšem nezlomnou důvěru, že Hospodin ani v tak těžkých dobách na svůj lid nezapomíná.
- Podstatná není prvoplánová zázračnost, nýbrž **víra** těch, kdo se o skutcích záchrany doslechli. Sledujeme-li pozorně skladbu jednotlivých vyprávění, zjistíme, že **podstatný není zázrak sám, ale co z něj vyvodí ti, kdo se o něm doslechli**. K nimž přišel jako znamení, že budoucnost pro ně není ztracená, nebo se doslechli, že spása je v Izraeli a přebývá skrze Hospodinova proroka (srovnej J 4,22 „spása je ze židů“).
- **Proroctví žáci** na jednotlivých místech cesty povolání nejsou. Sice se jim dostalo poznání o ukončení Eliášova přebývání, ale jediný Eliša bude povolán. Ví, jak na celou událost reagovat: ne hlásat nějakou senzaci ani naopak tragédii (obě z jejich chóru zaznívá), ale následovat prorockého mistra, i když jde zatím neznámou cestou. Eliášovo „Mlže!“ naznačuje, že se nejedná o senzáční bulvární událost, ale že se chystá setkání, jehož pověření rozumí jen věrný následující víra. Při vyprávěním dětem využíváme roli prorockých žáků jako roli posluchačů Eliášova vyprávění — a tím jejich roli otevíráme našim dnešním dětským posluchačům.
- **Pláč** představoval odznak vznešenosti. Eliášovi dodává vznešenosti pověření hlasem tichým a jemným (1Kr 19,13, 2Kr 2,8.13n). Eliša si může dovolit zdvihnout pláč jako ten, který „uvěří pověření vizi“. Sám na výraz pokání a nehodnosti trhá své šaty. Ale že je pověřen, dosvědčuje pokračování u opotvorně rozevřeného Jordánu. Tento pláč „oblékají“ pak evangelisté Janu Křtiteli (Mk 1).
- **Pověření „vize“** je jako setkání s Hospodinovou svatostí otěsávající zážitek. Zní prorocké krédo, podle nějž Vozbou, tj. Skutečně orientující autoritou je pro Boží lid prorocký svědek. A zároveň je dosavadní žák uschopněn, aby se sám ujal prorockého poslání a vydal se ve stopách mistra („otce“), jemuž byl oddán.

- **Nanebevzetí není zázrak**, který se maluje do kupolí barokních kostelů, aby povzbuzoval iluzi, že tady se vznášíme k nebi. Ani ukázka náboženského bulváru, jemuž se rozumně uvažující člověk může leda vysmát. Nebe není ten prostor nad oblohou, ale místo, kde je člověk blízko Bohu. Ne z vlastního přání — ale nenadále.
- Legendární povahu příběhu nemusíme zastírat, jde o to, aby se děti potkaly s jádrem příběhu, jímž je Boží potvrzení Elijáše jako právoplatného kanonického svatka. K tomu slouží **vyprávění pláště**, navržené pro starší školní věk.
- **Vize nanebevzetí** — do příběhu jsme vtaženi nikoli jako diváci náboženské senzace, ale jako posluchači, kteří mají uslyšet, že Eliáš dostal opravdu dvojnásobný díl ducha Eliášova — a že tedy Eliáš je ten, kdo ponese dál štafetu prorockého působení i nedokončené Eliášovy práce (viz pověření na Orébu, 1Kr 19). **Příznaky** (ohně z nebe, víchra) nasvědčují, že Hospodinova svatost teď odděluje Eliáša od lidí cele pro Hospodina. Pro Eliáša se jedná o pověřovací vizi (srovnej např. Iz 6).
- **Rozevření vod Jordánu** není přírodním úkazem, ale zvěstným literárním odkazem na ty jediné správné návaznosti: **Jordán teče** „mezi Tórou a Proroky“ (Deurloo, *Exodus a exil*). Eliáš na své pouti „vychází z Proroka“ — a „vchází“ do Tóry“. Překročit Jordán může jen ten, kdo ztělesňuje zápas o pravdivou spojnici mezi těmito dvěma částmi kánonu: Jozue, pověřený Mojžíšem, Eliáš a naposledy Eliáš jako svědek obdařený Eliášovým duchem.

Odkazy

Prudký, M. — Heller, J. *Obtížné oddíly Pověstí proroků*. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2013, str. 27.

Deurloo, K. *Exodus a exil: malá biblická teologie*. Benešov: Eman, 2007, kap. Jordán teče mezi Tórou a proroky, str. 70nn.

Linden, Nico ter. *Povídá se... podle Tóry*. Benešov: Eman, 2015, str. 36.

Pro děti

Předškoláci

Navržený požadavek se skládá z akce a vyprávění. Vyprávění můžete obohatit o text citovaný v Pověsti — a místo Henocha doplnit Eliáša (povídali si spolu... až došli k Pánu Bohu domů... a Bůh ho vzal k sobě).

Akce: Kudy po stopách Elijáše?

Nachystejte v místnosti nebo venku cestu s několika stanovišti, kde se bude cesta vřít (Gilgál, Bét El, Jericho, Jordán). S dětmi tuto cestu procházíme jako prorokův žáci, kteří jdou po stopách Elijáše. Na každém rozcestí nachystejte „dilema“, kudy dál. Můžete do nich zamotat postavičky z dětské reklamy a pod: Půjdemte s Eliášem za nějakým XY nebo za Jozuem? Budeme si u Jericha zpívat *Jozue ten porazil...* nebo... (dotvořte sami podle dětí). (Když to děti popletou, vrátíte se o stanoviště zpátky).

Když dojdeme nakonec, do pouště, pográtulujeme dětem, že jsou dobrými učeníky Elijáše.

Vyprávění: Jak to s Eliášem skončilo?

Pán Bůh Eliáša vzal k sobě. Protože s Eliášem si rád povídal o tom, kudy vede ta správná Boží cesta tímto světem — a věděl, že Eliášovi na ní záleží.

A s kým to bude pokračovat?

Dobrým u?edníkem Elijáše byl i *Elíša*. (*Zopakujeme jméno, pop?. m?žeme ?íct, co znamená: M?j B?h je Záchrana.*)

Ale Elíšovi z?stal Elijáš?v prorocký pláš? — a úkol, dál hledat tu správnou Boží cestu tímto sv?tem. M?l Elijáše moc rád. A i když mu bylo líto, že se musí rozlou?it, vrátil se zpátky k Božímu lidu, aby pro n? hledal tu správnou Boží cestu. Vždy? práv? on Elijáše nikdy neopustil, a tak dob?e v?d?l, co to znamená povídat si s Pánem Bohem.

Pom?cky: Obrázky z d?tských reklam, figurky z flanelografu (nebo jiné ilustrace, které jste zvyklí užívat).

Mladší školní d?ti

Pracujete-li se skupinou, jejíž osazenstvo se ú?astní více mén? pravideln?, nachystejte si slepou mapu. Na jednotlivá místa Elijášova a Elíšova putování si p?ekreslete nebo nakopírujte obrázky z Flanelografu I a II: p?echod Jordánu pod názvem *Vstup do zaslíbené zem?* 32, Jericho pod názvem *Pád Jericha* 33, Mojžíš v poušti nap?. pod názvem *Záv?r Mojžíšova života* 30, zlaté tele pod názvem *Modlá?ství lidu* 26, nebo Jákob?v sen pod názvem *Jákob na út?ku* 14. P?ímé odkazy na vyjmenované pracovní listy najdete pod textem úlohy.

P?íb?h

P?evypráv?ní nabízíme jako Elíšovu „skrytou vzpomínku“. Pokud jste si p?i vypráv?ní o p?echodu Jordánu náhodou vyrobili památník — Gilgál, m?žete ho nyní využít a sednout si kolem n?j.

Elíšo, vypráv?j nám, jak to bylo, když jsi byl „malý“!

Prorok Elíša pravideln? sedával se svými žáky. Vypráv?l p?íb?hy o Mojžíšovi a ?asto se p?itom rozesmutnil nebo naštval: Takové krásné a d?ležit? p?íb?hy — a lidem na nich už v?bec nezáleží! Jeho žáci ale poslouchali rádi. A jednou cht?li svého u?itele trochu pot?šit — aby v?d?l, jak jim na jeho vypráv?ní záleží.

„Víš co, Elíšo?“ napadlo jednoho. „Vypráv?j nám, jak to bylo, když ty sám jsi byl u?edník jako my! Jak jsi k tomu p?išel, že ses stal takovým u?itelem, prorokem a mužem Božím?“

„To jste mi tedy ud?lali radost!“ rozzá?il se Elíša. „Povím vám, co jsem ješt? nikomu nevykládal.“

Eliáš vede Elíšu po místech Božích skutk? a lidské nev?ry

Do prorocké školy mne povolal Elijáš. Chodil jsem s ním dlouho. Vypráv?l mi, jak ho Hospodin poslal za králem Achabem. Jak ho Achab prohlásil za nep?ítele Izraele. Jak to bylo pro n?j n?kdy strašn? t?žké sloužit Hospodinu. Sedávali jsme tady u Gilgálu, u toho památníku na vstup do zaslíbené zem?. A Elijášovi bylo ob?as do plá?e: Vždy? Izrael úpln? zapomn?l, že zaslíbená zem? je dar od Hospodina!

A pak mi jednoho dne Elijáš ?ekl: „?as mé prorocké služby skon?il. Ty tady z?sta?, a mne si Hospodin vezme k sob?.“

„Jak to ud?lal?! To musel být zázrak!“ sko?ili Elíšovi do ?e?i jeho poslucha?i.

„Ml?te!“ ok?ikl je Elíša.

M?l jsem strach. V?bec jsem nev?d?l, co to znamená. Ale bylo mi jasné: Nem?žu se Elijáše pustit. A taky jsem necht?l. Hlavou mi vrtalo: Až si ho Hospodin vezme, co tu budu d?lat sám, bez n?j? Hospodin vedl

Elijáše do Bét-el. Praotec Jákob tam kdysi na odchodu ze zaslíbené země viděl ve snu anděly a slyšel Boží ujištění — Budu s tebou, a neopustím tě. Ale teď tam stojí svatyně a v ní socha svatého býka! Elijáš jen smutně ukázal — vidíš, takhle tě urážejí Hospodina. Jako obyčejní pohan.

Pak se ke mně otočil: „Zůstať tady, mne Hospodin posílá do Jericha.“

„Jo, tak tam si ho vezme k sobě?“ volali zvedaví Elišovi posluchači.

„Mlže!“ okřikl je Eliáš.

Však jsem nevěděl, co to znamená. Ale bylo mi jasné: Nemůžu se Elijáša pustit. Jen jsem se bál: Až si ho Hospodin vezme, co tu budu dělat sám, bez něj?

Eliša — nepustím tě

„Jericho, to porazil Jozue, když Hospodin přiváděl náš lid do zaslíbené země. Ale teď, když jsme tam přišli, jeho hradby zas stály. A na městské bráně byl znak pohanského Kémoše (toho božstva, co mu obětují děti).

„Vidíš, i tady na Hospodina docela zapomněli,“ smutně na bránu ukázal můj prorocký mistr Eliáš. „Zůstať tady. Mne Hospodin posílá k Jordánu.“

„Jo, tak tam se to stane?“ volali napnutí Elišovi posluchači.

„Mlže!“ okřikl je Eliáš. „Když mi budete skákat do řeky se svými hloupými nápady, nic nepochopíte.“

Bylo to čím dál divnější. Ale bylo mi jasné: Nemůžu se Elijáša pustit. Co tu budu dělat sám, bez něj?

Přes Jordán do pouště

Přišli jsme k Jordánu. Kousek tady odtud. K místu, o němž se vypráví, že tu Jozue kdysi přivedl náš lid do zaslíbené země. Můj mistr si svlékl plášť z velbloudí kůže. Sroloval ho, že vypadal jak nějaký obušek — a potom udeřil do jordánských vod. A eka, jako kdyby si vzpomněla na ten starý slavný příběh, poslechla. Zastavila se a nechala nás projít suchou nohou.

„Co to bylo za kouzlo?“ chtěl vědět nejmenší z prorockých žáků. „Nauč nás ho taky!“

„Mlže a poslouvej!“ napomenul ho Eliáš. „Za chvíli pochopíš.“

„Víš, kde jsme?“ zeptal se mne Eliáš.

Zakoktal jsem se: „...no, tady sem, na poušť dovedl náš lid z Egypta Mojžíš. Tady jim připomínal, ať na nic z té cesty nezapomenou.“

„Vidíš,“ řekl mi Eliáš. „A mne tě přivedl Hospodin právě sem. Z opačné strany, ze zaslíbené země. Tady si kdysi, na konci té velké cesty, vzal Hospodin Mojžíše. Tady si vezme i mne, svého proroka.“

„Ale co budu dělat sám? Bez tebe?“ úpěl jsem.

Povolení Eliši

„Neboj, Hospodin bude s tebou. Viděl jsi dnes, kolik po mně zůstalo nesplněných úkolů — a to všechno tě převezeš ty! Víš co?“ usmál se Eliáš. „Požádej, co mám pro tebe ještě udělat, než se rozloučíme.“

„Chtěl bych mít tvého ducha! Ducha odvahy říkat pravdu každému do očí! A taky ducha záchrany — pro lidi, kterým hrozí záhuba!“ vykřikl jsem.

„To ti já sám dát nemohu,“ usmál se Eliáš. „Duch odvahy a záchrany, to je Hospodinův dar. Ale jestli uvidíš, jak si mne Hospodin bere k sobě, můžeš si být jist, že ti toho Ducha dá Hospodin jako mně, a nebude na tobě šetřit.“

Co bylo potom, jsem ale neviděl. Připadal jsem si jak ve snu. Objevil se ohnivý vzrůst — a projel mezi námi.

Když jsem se probral, ležel jsem na zemi. Úplně sám. Eliáš byl pryč. Vedle mne ležel jen Eliášův plášť. Vzal jsem ho, a vydal se zpátky do zaslíbené země.

„Ve jménu Hospodina a jeho proroka Eliáše!“ zvolal jsem u Jordánu.

Těm dvěma jediným jsem vzpíchl.

A voda zas poslechla.

Na Elišovi odpočinul duch

„Víte, co jsem v té chvíli poznal? Povídejte, žáci!“ (Pozn.: klidně se teď můžete obrátit na děti a nechat prostor jejich reakcím.)

„Že je s tebou Duch odvahy!“ vykřikl jeden.

„Že je s tebou Duch záchrany!“ vykřikl honem další.

„Že právě ty máš nést Izraeli Hospodinovo slovo!“ odpovídali jeden přes druhého další. „A ještě něco,“ dodal Eliáš. „Že příběhy proroka Eliáše (a jeho pokračovatelů) jsou pro Boží lid důležité právě tak jako příběhy Mojžíšovy. Ty budeme poslouchat a vypravovat a nést dál.“

Pomůcky: Flanelograf II, postava v dlouhém plášti, kamenný kruh (Gilgál).

Starší školní děti

Plášť

Nachystejte si dlouhý plášť, nejlépe kožený, ale není podmínkou, spíš starý. Bude to plášť, který vypráví příběhy svých nositelů. Pokud máte skupinu, která čte nebo příběhy zná, můžete užít jako motivaci k opakování: sednete si s dětmi dokola, podáváte si plášť a kdo ho drží, vypráví, co z pláště zaslechl. Pokud děti příběhy neznají nebo se stydí zapojit se, mohou si ho jen předávat — a vypravěčem zstanete vy. Můžete začít hlasem tichým a jemným na Orébu:

Když jsem byl na Orébu, zahalil si do mne Eliáš svou tvář a slyšel, jak mu Hospodin tichým hlasem oznamuje, že je s ním, ať se nebojí, a že má povolání Elišu za učedníka...

Pokračujte podle stanovíště dnešního příběhu:

V Bétel jsem slyšel, jak se Izrael klaní zlatému teleti. Přitom té svatyni říkali „Děm Boží“.

V Jerichu, tam si děti ještě pořád prozpívají „Jozue ten porazil Jericho“.

Pak jsme se zastavili u Jordánu. Stál tam Gilgál, kruh dvanácti velkých balvanů. Tam se kdysi otevřel Jordán, když Jozue přivedl náš lid do zaslíbené země.

(Odtud už vyprávíte sami s pláštěm v ruce vy.)

Tu mne můj pán Eliáš vzal, udeřil se mnou do proudu, ten se rozevřel a vyšli jsme do pouště. Sem, do pouště před Jordánem, přivedl kdysi náš lid Mojžíš. A Hospodin si ho na konci té cesty vzal k sobě.

Pak se ozvalo burácení prudkého větru. Zvláštního větru. Jak kdyby chtěl oddělit všechno kolem. A ještě jsem slyšel hučení ohně. A najednou jsem zůstal bez svého pána. Eliáš byl pryč. Slyšel jsem jen jeho uťedníka Elišu jak volá „Oťe můj!, oťe můj!“ A pochopil jsem, Eliáš je pryč. Hospodin si ho vzal k sobě, podobně jako kdysi Mojžíše.

Zůstal jsem ležet na zemi. A byl jsem smutný. Já, plášť plný Eliášových přibůhů, už žádný přibůh neuslyším, neukryji, neponesu dál. Zůstanu v poušti, zavane mne písek — a se mnou i všechny přibůhy. Kdo si vzpomene na Eliáše, na to, jak se hádal s Achabem kvůli tomu, že Izrael slouží Bálovi? Kdo si vzpomene, jak můj pán pomohl hladové vdově a jejímu synkovi, jak na Karmeli stavěl oltář Hospodinu a posmíval se Baalovým kněžím, že slouží mrtvé modle...? Kdo si vzpomene, jak přišel za Achabem poté, co nechal zavraždit Nábota a ukradl mu vinici?

Ale tu mne někdo zvedl — Eliša! Ten uťedník mého mistra. Hurá, bude mne nosit! Dál budu poslouchat přibůhy a ponesu je se svým novým mistrem! Ale pak mne přepadla úzkost: je toho Eliša hoden? Nevyklube se z něj jen takový podvodník, který se bude vytahovat Eliášovým pláštěm a ve skutečnosti nic nezmuže?

Když jsme se vrátili k Jordánu, svinul mne najednou Eliša stejně pevně, jako předtím Eliáš. Udeřil se mnou do jordánských vod, kterými jsme prošli předtím od Jericha do pouště. Vody se rozestoupily — a mně bylo jasné: Eliša není žádný podvodník! Vzal si mne oprávněně. Nevadí, že si Eliáše vzal Hospodin k sobě, všechny ty přibůhy a úkoly te přinese Eliša!

Měli jsme z toho velkou radost. A stejně rád vám to teď vypravuji.

Pomůcky: Dlouhý plášť, nejlépe kožený, ale není podmínkou, spíš starý.

Přesah

Jako prvního si Hospodin k sobě vzal Henocha (Gn 5). Takhle o tom vypráví Nico ter Linden v Povídá se... Co má společného s Eliášem, popě. Mojžíšem?

Sám chodil s Bohem třista šedesát pět let. Tolik rok, kolik je dní v roce. Tak žil Henoch od šabatu k šabatu. Den ze dne chodil s Bohem, až si ho, sytého dne, Bůh vzal. Docela nenápadně, jako by jen tak pokračoval v chůzi.

Jedno dítě z nedělní školy to vyprávělo takhle: Šel jednou Henoch s Bohem, a tolik si toho povídali, a povídali, a šli pořád dál a dál, až zapomněli na čas. Chtěli si toho říct tolik, že si ani nevšimli, jak daleko došli od Henochova domu. A najednou stáli u Božího domu.

Henoch se vyděsil: „Ach, Bože, já musím zpátky.“

„Ale, Henochu,“ řekl Bůh, „když už jsi tak daleko, pojď přece se mnou dovnitř.“

Ti dva byli dobří přátelé. Měli společnou cestu.

Liturgie

Biblický text k zapamatování

Jakože živ je Hospodin, nespustím se t?. (upraveno podle 2Kr 2,6)

Rituál

Každou postavu můžete provázet jedna píseň, kterou můžete zpívat nebo její část skandovat. U Elijáše a Elíši navrhujeme *To já, ó Pane můj, půjdu když m? posíláš* (Svítá 331).

Pokud jste vyráběli v minulých hodinách plakát stop, dnes jej můžete dobře využít — spolu s Elíšou si opakovat, kudy prošel Eliáš na cestě s Bohem, jak ho neslo Boží slovo (viz první úloha o Eliášovi).

Okénko do bohoslužeb

Můžete např. položit otázku, co to přesně znamená, když si Hospodin někoho vzal k sobě, a pak odpovědět pomocí příběhu z Přesahu.

Nebo můžete citovat místa, jimiž Eliáš s Elíšou prochází, a zeptat se, které příběhy se k nim vážou. Na co si vzpomenou děti, na co dospělí?

Modlitba

Jako společnou modlitbu uedník?, kteří přijímají své povolání, můžete zazpívat s dětmi Svítá 346 (Tvoje, Pane Kriste dobrota). Anebo:

Hospodine, Bože Eliášův a Elíšův, Otče Ježíše Krista, hovořil jsi se svými svými svými Eliášem i Elíšou. Posíloval jsi je, dával jim moc zachraňovat životy i odvahu kritizovat pyšné nevěrníky. Buď takto i s námi. Prosíme za kazatele, za učitele nedělní školy, za všechny, kdo ti věří — dávej jim i nám ducha odvahy k pravdě i ducha, který ví o moci tvé záchrany. Amen.

Odkaz na pracovní list

[33 Pád Jericha](#)

[30 Závěr Mojžíšova života](#)

[26 Modlářství lidu](#)

[14 Jákob na útěku](#)

Odkaz na píseň

[Aj, Pán kraluje, své obhájí](#)

[Kdekdo to zná \(SV144\)](#)

[Rok za rokem, roky, léta jdou](#)

[V nebi je trůn \(SV360\)](#)

[To já, ó Pane můj, půjdu, když mne posíláš](#)

[Tvoje, Pane Kriste, dobrota \(SV346\)](#)

[I když se rozcházíme, ty s námi zůstáváš](#)

Cílová skupina

[Mladší školní](#)

[Předškolní](#)

[Starší školní](#)

Katechetické cykly

[Dál přece nejdeme sami II \(Od Samuele k Šalomounovi + Od Elijáše k mesiášovi\)](#)

Biblický odkaz (kat)

[2 Královská 2,1–15](#)